

„Ти изглеждаш да не си твърдѣ доволна, каза тя. Защо си навела тѣй човка? Студено ли ти е тукъ или не намирашъ достатѣчно храна?

— Търся майка си, отговори младата.

Старата се приближи до нея и я разгледа.

„Азъ съмъ, може би, твоята майка, каза тя: днесъ по обѣдъ, азъ те видѣхъ тамъ въ храсталака и дълго време те наблюдавахъ. Има нѣщо, което ми казва, че ти си отъ моето сѣмейство.

— Ако ти си майка ми, ти нѣмашъ сърце, отговори младата кукувичка. Майка ми е една лоша майка, която ми е направила само зло.

И тя разказа историята си. Старата я слушаше внимателно.

„Ти си се родила въ единъ трѣнакъ, казвашъ, нали? — каза старата, когато младата се смѣлча. Въ една голѣма гора? Да, всичко ми наумява, че си моя дѣщеря. Колко си станала голѣма и хубава!“

И я поглади съ човка, ала по крилѣтъ ѝ, но младата подскокна малко надалечъ, като отърси перошината си.

„Не ме досягай! извика ѝ. Ти си зла и азъ те мразя. „Защо не изгради гнѣздо, както правятъ всичкитѣ честни птици? — каза младата. Защо не мжти яйцата си? Защо не храни дѣцата си? Защо? Защо?“

Старата поклати тѣжно сивата си глава.

— Сама ще го изпиташъ, когато на лѣто сама снесешъ яйце.

— Мислишъ ли ти, че азъ ще бѣда като тебе? каза младата прѣзрително.

— А не вѣрвашъ ли ти, че и азъ бихъ желала да си изградя гнѣздо и да пазя дѣцата си, до като тѣ порастатъ и почнатъ да се грижатъ сами за себе си? — попита старата. Мислишъ ли ти, че това става отъ небрѣжностъ, та всѣко лѣто оставямъ яйцата си въ чужди гнѣзда, безъ да зная нѣкога какво е станало съ тѣхъ?

— А защо правишъ така?